

„Az élet növekszik, amikor szeretek”

Életige

„Én azért jöttem, hogy életük
legyen és bőségben legyen.”
(Jn 10, 10)

4

Honnan származik **Kalkuttai Teréz** anyja cselekvő szeretete, aki minden elhagyott gyermek édesanyja tudott lenni, és testvére minden magára maradt embernek?

Honnan való **Assisi Szent Ferenc** egyetemes szeretete, amellyel be tudta fogadni a szegényeket, a szultán elé tudott állni, és minden teremtményben fel tudta ismerni fivérét és nővérét?

Jézus azért jött, mert az Atya küldte, hogy isteni életében részesítsen bennünket.

Az élet, amelyet Jézus ajándékoz nekünk, nem azonos azzal az egyszerű földi élettel, amelyet szüleinktől kaptunk.

Az az élet, amelyet Ő ajándékoz nekünk, „örök élet”.

Rendkívüli volt az ő életük, az, amelyet Jézus ajándékozott nekik.

Hogyan éljük ezt az ígét?

Fogadjuk magunkba azt az Életet, amit Jézus ad, ami azonban tovább növekedhet olyan mértékben, ahogy szeretünk!

Isten élete azonban, mint tudjuk, szeretet.

Jézus, Isten Fia, aki Szeretetet, eljött a földre és szeretett bennünket, ugyanazt a szeretetet adta nekünk, amely benne égett.

Jézus azért ajándékozhatja oda bőségesen az életet, mivel nemcsak magában hordozza, hanem maga „az Élet”.

Hogy is ne jutnának itt eszünkbe a szentek, akik kereszténységüket tökéletesen megélték?

Körülöttük túlcordult az élet, annyira telve voltak vele.

Történt egyszer, hogy...

Megfigyeltem, hogy néha a sportban hajlunk rá, hogy eléggé erőszakosak legyünk. Sokszor úgy tűnik, hogy egyfajta háborúról van szó, ahol csak a győzelem számít akármilyen módon, vagy akármilyen eszközzel.

Nemrég történt velem a következő. A meccs közben védő voltam. Az általam követett ellenfél elég jó fizikumban volt. Lökődődött, hozzáért az ellenfélhez. Egy adott ponton felbuktattam és a földre esett. Semmi súlyos nem történt, de odamentem és felsegítettem.

Fura dolog történt: Az edzőm a padon mérges lett rám, mert felsegítettem az ellenfelemet. Az edző filozófiája szerint nem kellett volna fölsegítenem, mert az az ellenségem és nem a barátom.

Gondoltam, hogy jót akarok az ellenfélnek is, de az edzőnek is. De meg akarom értetni vele, hogy igaz, hogy győzni kell, de megtehetem az ellenfél tiszteletével is, úgy, hogy jót akarok neki. Arra gondoltam, hogy úgy játszok tovább, mintha Jézussal játszanék: Jézus ellen, de vele együtt.

Attól a naptól kezdve továbbra is jót akartam az edzőmnek, meghallgattam a tanácsait, de mindig kerestem az alkalmat, hogy megértessem vele, hogy az ellenfél egy testvér, akit szeretni és tisztelni kell a játékban is.

(András – Olaszország)